

LYNN AUSTIN

De-aș fi în locul tău

Traducere de Cristina Giurgiu

 CASACĂRȚII
Oradea, 2020

Prolog

Londra, noiembrie 1945

Eve Dawson se trezi brusc din somn, ridicându-se în șezut. Cineva bătea în ușă. Afară, sirenele se tânguiau, sunetul lor răsunând din ce în ce mai puternic. Apropiindu-se. Sări din pat, instinctul dându-i brânci să alerge la siguranța adăpostului antiaerian. Dar nu. Războiul luase sfârșit.

Bubuielile deveniră frenetice. Își vârî brațele în halatul de casă, abia reușind să se îmbrace după trezirea atât de bruscă. Colega ei de apartament, Audrey, era ridicată în șezut pe patul alăturat.

— Ce se întâmplă?

— Nu știu.

Eve se împletici printre piesele de mobilier nepotrivite ale micului lor apartament și deschise ușa. Un ofițer de poliție. Cu răsufierea întretăiată, ca și cum tocmai ar fi isprăvit de alergat într-o cursă.

— Trebuie să ieșiți. Acum! Au găsit o bombă neexplodată în molozul de peste drum. Veniți, veniți!

Își flutură mâna în cercuri frenetice, făcându-le semn să-l urmeze în hol și apoi pe scări în jos.

— Nu sunt îmbrăcată, spuse Audrey din spatele Evei.

Era de așteptat din partea ei. O domnișoară decentă, întotdeauna.

— Nu este timp! spuse ofițerul. Dacă obiectul acela explodează, aruncă în aer toată clădirea. Trebuie să ieșiți! Acum!

Le lăsă stând în pragul ușii, îmbrăcate în pijamale, și bătu la ușa vecinilor, cu același mesaj urgent.

Eve își înșfăcă haina și își vârî picioarele în prima pereche de încălțări pe care o putu găsi. Audrey se mișca în felul ei, deliberat încet, alegând din șirul de încălțări din dreptul ușii, ca și cum ar fi încercat să-și dea seama care dintre perechi se asorta cu pijamalele ei.

— *Vino odată!* spuse Eve.

Îi puse haina în brațe.

— N-am chef să mor azi, tu?

O trase după ea de-a lungul coridorului, spre scări.

Aproape că ajunseră la parter, când Audrey se opri brusc.

— Stai! Poșeta mea! Am acolo cartea de identitate și cupoanele de rație.

Dădu să se întoarcă.

Eve o smuci înainte.

— Lasă-le. Nu merită să mori pentru așa ceva. Eu vreau să trăiesc!

Își aminti de pruncul ce creștea înlăuntrul ei și, pentru prima oară, își dori ca și copilul ei să trăiască.

Un curent de aer rece o izbi când deschise ușa clădirii, trecându-i prin haina descheiată și pantalonii subțiri ai pijamalelor și făcând-o să dărdâie. Soarele dimineții își ițea creștetul de dincolo de nori, fără a oferi niciun strop de căldură. De cealaltă parte a străzii, o trupă de soldați înainta prin mormanul de pietre și cărămizi, ca și cum ar fi pășit pe coji de ouă. Muncitorii lucraseră în ultima săptămână la curățarea locului, începându-și truda în fiecare dimineață devreme. Eve se cutremură din nou. Bomba ar fi putut exploda în orice moment.

— Pe aici... pe aici, le zoriră ofițerii de poliție. Repede. Nu vă opriți.

Îi îndrumau pe toți cei aflați pe stradă în direcția opusă locului cu pricina. Oameni confuzi ieșeau cu grămada din clădirile învecinate, alăturându-se fugii lor. Eve își aminti acele teribile luni ale războiului. Goana panicată către adăposturile antiaeriene în sunetul tânguitor al sirenelor. Împleticirea în întuneric. Însă războiul se isprăvisese în urmă cu trei luni.

— Am crezut că n-o să mai fug niciodată de frica bombelor, spuse Audrey. Am crezut că nu ne vom mai teme niciodată pentru viețile noastre.

Era ostenită și încetinise pașii.

Eve își potrivea mersul după al ei, cu toate că își dorea s-o taie la fugă. Dintotdeauna alergase mai repede decât Audrey.

— Ei bine, se pare că ne-am înșelat.

— Naziștii au distrus clădirea asta în urmă cu un an. Nu-mi vine să cred că în tot acest timp acolo s-a aflat o bombă ce putea oricând să explodeze.

— Asta ne arată cât de fragilă poate fi viața.

Era una dintre multele lecții pe care Eve le învățase în timpul războiului. Cei dragi puteau fi alături de tine acum, pentru ca mai apoi să dispară într-o clipă. Și oare pruncul acesta neajutorat din pântecul ei nu merita o șansă la viață? Îndată ce le vor da voie să se întoarcă acasă, avea să arunce adresa aceluia obscur doctor dornic să realizeze procedura. Sau poate că bomba avea să-i incinereze numele împreună cu toate celelalte lucruri. Poate că acesta era un semn de la Dumnezeu – sau oricine direcționa treburile – că asta ar trebui să facă.

Ajunseră la capătul clădirii lor. Un alt ofițer le făcu semn să se îndrepte spre o biserică aflată de partea cealaltă a drumului, ce servise drept adăpost în timpul războiului. Coborâră în grabă treptele de piatră, îngrămădindu-se în interiorul criptei alături de alte sute de oameni în pijamale și halate de casă, așteptând ca specialiștii să dezamorseze bomba. Eve avu timp suficient să se gândească la toate lucrurile pe care își dori să le fi luat cu ea. Audrey avusese dreptate în ce privește poșeta. Înlocuirea cardurilor de identitate și a cupoanelor de rații putea fi o problemă.

— Cât este ceasul? întrebă Audrey. Vom ajunge târziu la lucru. Crezi că biserica ne va îngădui să folosim telefonul ca să putem da de știre?

Eve se uită la ceas, un cadou de la Alfie.

— E prea devreme ca să sunăm. Nu-i nici măcar 7. Sincer, Audrey, îți faci probleme pentru cele mai neînsemnate lucruri.

Eve purta ceasul tot timpul, chiar și noaptea, în pat. Dacă bomba avea să explodeze, cel puțin acest obiect îi va aminti de el.

Audrey se apropie și, aplecându-se spre ea, șopti:

— Ascultă, Eve. Trebuie să-ți spun un secret.

Eve își ascunse zâmbetul. Era tipic pentru Audrey să fie atât de serioasă, atât de dramatică.

— Să-mi pun mâna pe inimă și să jur pe viața mea că n-o să spun nimănui? întrebă Eve.

Audrey nu zâmbi.

— Cred că sunt însărcinată.

Eve abia reuși să nu-i spună: *Și eu sunt însărcinată*. În acești ultimi șase ani făcuseră totul împreună, așa că, desigur, de ce să nu aibă și copiii în același timp? Cu excepția faptului că Audrey avea un soț, iar Eve nu.

— Felicitări, reuși ea să spună, îmbrățișând-o.

— Nu i-am scris încă lui Robert. Mă tem s-o fac. A fost ceva neplanificat. Am avut grijă...

— Oricum ar fi, se va bucura, spuse ea, strângând mâna lui Audrey. Mai ales dacă e băiat. Oare nu orice bărbat își dorește un fiu?

Își aminti, prea târziu, cum tatăl lui Audrey își revărsase toată grija asupra fiului său, ignorându-și fiica în tot acest timp. Își dori să-și fi mușcat limba.

Audrey nu păruse s-o audă, căci continuă.

— În dimineața asta, cu bomba asta – mi-am dat seama cât de mult îmi doresc să mă aflu în siguranță de acum înainte. Ne-am riscat viețile de atâtea ori în timpul războiului, fără a conta pare-se, din moment ce nimeni nu știa ce va aduce ziua de mâine, dacă vom trăi sau vom muri, sau dacă naștii vor trece canalul și ne vor omori. Dar războiul s-a sfârșit și Robert este în

siguranță, iar eu vreau să fiu la fel, la rândul meu, până când va sosi clipa când voi pleca la el, în America. Vreau ca pruncul nostru să fie în siguranță.

— Ce vrei să spui?

— Plec din Londra. Mă duc acasă, la Wellingsford Hall.

Eve ezită o clipă înainte de a răspunde.

— Și cu lucrul ce vei face? Dar cu apartamentul nostru?

— O să-mi dau demisia. Chiar astăzi. Iar ție nu cred că-ți va fi greu să găsești o altă colegă de apartament.

Asta avea să se întâmple, în cele din urmă. Eve știa că odată ce toate acele mormane de documente aveau să fie sortate, Audrey va părăsi Anglia și-și va urma soțul, soldat american, spre căminul său din America. Această bombă ce căzuse în viețile lor avea să le schimbe destinul. Amândurora.

— Îmi vei lipsi, Eve, spuse Audrey.

— Și tu mie.

Eve avea să fie din nou singură. Singură, făcând față la toate deciziile și schimbările pe care un prunc fără tată avea să le aducă. Cum de crezuse că Audrey îi va fi întotdeauna alături? Că Audrey avea să aibă întotdeauna nevoie de ea?

Trei ceasuri mai târziu, după ce bomba fu dezamorsată și zona cercetată pentru orice alte pericole ascunse, urcară treptele criptei.

— Mă simt ca o piaiță îmbrăcată doar în pijamalele astea, spuse Audrey în timp ce ieșiră în stradă.

— Nu suntem singurele.

Eve făcu semn spre ceilalți oameni ce se îndreptau înfrigurați spre casele lor, sub cerul plumburiu de noiembrie.

Îndată ce ajunseră în fața clădirii lor, Audrey intră grăbită, însă Eve se opri o clipă și privi la familiarul morman de dărâmături de peste drum. Ofițerii de poliție și soldații plecau, iar muncitorii se pregăteau să se cațere din nou pe zidurile din cărmidă, înarmați cu lopeți și roabe. Simțea fiori la gândul că ceva atât de periculos zăcuse ascuns acolo, în timp ce ea își continuase rutina zilnică a vieții. Bomba ar fi putut exploda în orice clipă,

aducându-i sfârșitul – ei și lucrurilor pe care le posedă. Oare câte alte pericole ascunse îi mai stăteau în cale?

Audrey avea să plece acasă, în Wellingford Hall, apoi urma să-și făurească un cămin alături de soțul și copilul ei. Însă unde era „acasă” pentru Eve? Dacă avea să păstreze copilul, unde vor locui? Cum vor supraviețui? Eve știa ce înseamnă să crești fără tată.

Trebuie să le iau pe rând, își spuse. Supraviețuise războiului în felul acesta. Câte o zi, pe rând.

1

SUA, 1950

Întinsă pe șezlongul de lângă piscina casei soacrei sale, savura din plin căldura soarelui de vară. Apa limpede reflecta cerul albastru și norii albi, pufoși – până când Robbie, acum în vârstă de patru ani, sări în bazin cu un chiot, tulburând suprafața liniștită a apei și stropind-o cu picături reci ca gheața.

– Vino și tu, mami! Apa e caldă!

– Nu acum, dragul meu. Poate mai târziu.

Își șterse ochelarii de soare și deschise revista *Life*, mulțumindu-se să trândăvească în căldura moleșitoare a soarelui.

Cineva îi strigă numele.

– Doamnă Audrey?

Se răsuci și o zări pe camerista soacrei sale apropiindu-se grăbită.

– Doamnă Audrey? Îmi cer scuze că vă deranjez, doamnă, dar ați face bine să veniți în casă.

– Ce s-a întâmplat, Nell?

Robbie sări în piscină cu un alt pleoscăit zgomotos, stropindu-le pe amândouă. Camerista nu păru să simtă răceala apei.

– E o femeie la ușă, spune că sunteți dumneavoastră. Ba chiar vorbește ca dumneavoastră. Are cu ea un băiețel și o grămadă de valize.

— Poftim?

Se ridică grăbită de pe șezlong și-și înfășură un prosop în jurul trupului, ca și cum acesta ar fi avut menirea de a o proteja.

— Da, doamnă. Spune că este Audrey Barrett și că băiețelul este nepotul stăpânei. Spune că este așteptată.

O, nu! Nu, nu, nu! Simți un fior de teamă pe șira spinării, iar părul de pe brațe i se ridică. Același sentiment înfricoșător pe care-l avea la câteva secunde după ce exploda o bombă. Deschise gura, însă nu putu scoate niciun sunet.

— N-am știut ce să fac, spuse Nell, așa că i-am invitat în casă și le-am spus să aștepte.

Inima începu să-i bată mai să-i sară din piept. Înghițiți și, în cele din urmă, își găsi glasul.

— Vorbesc eu cu ea, Nell. Vrei să-l scoți pe Robbie din piscină și să-l duci în casă?

— Da, doamnă.

Se îndreptă desculță spre casă, simțind cum i se strânge stomacul de groază. *Nu se poate. Te rog, Doamne... asta nu se poate întâmpla.* Se opri în hol și strecură o privire în foaier – și iat-o acolo. Cea mai bună prietenă. Cel mai mare coșmar. Femeia ținea de mână un băiețel cu părul închis la culoare. Privirea îi fusese atrasă de camera de zi a casei, unde Nell tocmai aspirase, însă acum se răsuci și o zări. Ochii prietenei sale se făcură mari, privind-o uluită.

— Eve! Ce faci aici, în America?

Făcu un pas înainte ca și cum ar fi vrut s-o îmbrățișeze, dar se opri.

Eve fu luată prin surprindere să-și audă propriului nume rostit cu voce tare, după atâta vreme. Inima îi bubuia în piept. Cât de mult își dorea să poată azvârli intrusa pe ușă afară și să se întoarcă la liniștea după-amiezii lângă piscină, la viața pe care o trăise timp de aproape patru ani. În schimb, își înfipse mâinile în șolduri prefăcându-se stăpână pe situație, așa cum făcuse de atâtea ori până acum.

— Ce faci tu aici?

— Mi-am adus fiul în America, ca să cunoască familia tatălui său... Locuiesc aici, nu-i așa?

Privi la plicul din mână, ca și cum ar fi vrut să se asigure.

— Asta... asta este adresa lor...

Ușa din spate a casei se închise cu o bufnitură. O clipă mai târziu, camerista intră cu Robbie, care încă ținea în jurul trupului colacul de salvare din care picura apă pe dușumeaua de lemn.

— Totul e în regulă, doamnă? întrebă Nell, privind de la una la cealaltă.

— Totul e bine.

O conduse pe Nell spre camera de zi, vorbindu-i în șoaptă.

— Am fost colege de apartament în timpul războiului.

— De ce spune că e dumneavoastră?

— Cred că ai înțeles greșit. O să-i pregătesc un pahar de ceai cu gheață și mai apoi o să plece.

— Dar ce facem cu valizele? Vreți ca Ollie să le aducă înăuntru?

— Nu-ți face griji pentru bagaje. Te rog, termină-ți treaba aici, Nell.

Așteptă ca femeia să plece, apoi se întoarse spre fiul ei.

— Robbie, te rog du-l pe băiețelul acesta în camera ta pentru câteva minute.

— Dar mai vreau să înot.

— Ieșim din nou la bazin după ce vor pleca acești oameni.

Și erau nevoiți să plece. Încercând să-și controleze panica, îl privi târșâindu-și picioarele către camera de joacă de la etaj, apoi îi făcu semn fostei sale prietene s-o urmeze în bucătărie. Băiatul stătea agățat de mama lui de parcă ar fi fost lipiți unul de celălalt. Eve scoase două pahare din bufet și o tăviță de aluminiu pentru gheață din congelator, apoi trase de mâner și o umplu cu cuburi de gheață. Degetele-i umede se lipeau de metalul rece. Își aminti ziua în care muncitorii descoperiseră o bombă neexplodată de partea cealaltă a străzii unde se afla apartamentul lor din Londra, cum stătuse acolo ascunsă timp de câteva luni, așteptând. Aceasta era puterea secretelor. Chiar și cele mai atent ascunse puteau exploda când te așteptai mai puțin, demolând zidul de minciuni construit în jurul lor. Însă va găsi o cale de a dezamorsa bomba asta. Nu-i va îngădui să-i distrugă viața pe care o rezidise, căminul pe care-l găsisese pentru fiul ei.

Turnă ceai în pahare și se așează la masa din bucătărie, studiindu-și prietena preț de câteva clipe. Era încă atrăgătoare la cei treizeci și unu de ani ai ei, cu pielea ca de porțelan și părul arămiu, îngrijit coafat. Prietena ei se născuse sub auspicii norocoase, cum se spune, însă războiul schimbase lucrurile. Ce conta acum era cum să scape de ea. Abia reuși să ia o gură de ceai rece sau să-și calmeze temerile suficient cât să pună la cale un plan, când Robbie intră din nou în bucătărie cu pași târșâiți, urmat de picuri de apă ce încă se mai prelingeau din costumul ud de baie.

— Mi-e cald, mami. Ne putem întoarce în bazin acum?

— Vreau să te joci puțin cu noul tău prieten.

— Dar nu vrea să vină cu mine.

Eve privi atent la părul negru și des al băiatului, la ochii negri precum cărbunele și la gropița minusculă din bărbie, iar inima începu să-i bată cu putere. Oricine avea ochi putea vedea cât de bine semăna cu tatăl lui. Trebuia să facă cumva să-i scoată pe băiat și pe mama lui afară din casă, înainte ca doamna Barrett să se întoarcă. Eve își împinse scaunul în spate și se ridică.

— Am înghețată în congelatorul de acasă. Ce ziceți, băieți?

— Nu, vreau să înot în piscina lui *nana*!

Robbie bătu din picior, marcând-și astfel cuvintele.

— Mai târziu. O să înotăm mai târziu. După ce servim înghețată. Haideți, să mergem toți acasă la noi.

Poate că dacă Audrey ar vedea cât de fericiți și înrădăcinați erau aici, în America, se va întoarce în Anglia și-i va lăsa în pace.

— Ia-ți cămașa pe tine, Robbie. Și încălțările. Dați-mi puțin răgaz să mă îmbrac și eu.

Intră în camera de baie unde își lăsase hainele și le îmbracă greoi, împiedicată de sudoarea de pe piele.

Odată îmbrăcată, deschise ușa de la intrare pentru a-i conduce și aproape că se împiedică de mormanul de valize așezate pe treapta din fața casei.

— Toate astea sunt ale tale? întrebă ea.

Cât de mult plănuia Audrey să rămână? O veșnicie pare-se, judecând după numărul valizelor. Eve apucă două dintre ele și le duse la mașină.

— Să sperăm că vor intra toate în portbagaj. Urcă în mașină, Robbie.

— Stai... de ce...? Ce faci? bolborosi Audrey. Sunt aici ca să-i vizitez pe domnul și doamna Barrett.

Eve nu răspunse, continuând să urce în mașină restul valizelor. Trebuia să plece înainte ca doamna Barrett să se întoarcă de la meciul de tenis ce avea loc la club și înainte ca lumea pe care Eve o crease să înceapă a se dezintegra.

— Intră în mașină, Audrey. Îți explic mai târziu.

— Dar mă așteaptă.

Eve își îndreptă umerii, dorindu-și ca frica să nu-i răzbată din glas.

— Nu. Nu te așteaptă. Urcă în mașină.

Ținu deschisă portiera din partea pasagerului.

— Dar... Încă nu înțeleg ce faci aici, în America. Când ai plecat de la Wellingford Hall, ai dispărut fără urmă. N-am știut încotro te-ai dus sau ce s-a întâmplat cu tine. Iar acum te afli în casa soacrei mele? Îmi datorezi o explicație, Eve.

— Ți-am salvat viața, îți amintești? Ai fi moartă acum dacă n-aș fi fost eu, așa că te rog, urcă în mașină. Îți explic pe drum.

Eve realizează că vorbele ei o zdruncinaseră pe Audrey.

Audrey urcă pe bancheta din față și-și așează fiul în poală. Pe față i se prelingeau lacrimi.

— Am fost prietene, îți amintești? Aveam grijă una de cealaltă. Ce s-a întâmplat?

— Războiul s-a întâmplat, Audrey. Ne-a schimbat. Și nu vom mai fi niciodată la fel.

Eve ieși cu spatele pe stradă, apoi apăsă accelerația. Parcurseră în tăcere drumul preț de câteva minute, până când Audrey vorbi din nou.

— Ce se întâmplă, Eve? Vreau să știu ce cauți aici, alături de familia lui Robert.

Inima Evei își accelerează bătăile.

— Ai hotărât să nu vii în America, îți mai amintești? Hotărâseși să rămâi în Anglia. Ai spus că Wellingford Hall era căminul tău și nu doreai să-l părăsești. Niciodată.

— Ei bine... lucrurile s-au schimbat... Dar asta nu explică de ce... Cum ai ajuns aici? Cu vaporul, cu avionul?

Eve apăsă pe accelerație, conducând mașina ca și cum s-ar fi aflat din nou la volanul ambulanței, în Londra, ducând victime la spital. Panica de care se simțea cuprinsă o făcea neatentă la trafic și aproape că trecu fără a ține seama de un indicator de stop. Apăsă pe frână atât de tare încât Robbie se rostogoli în spațiul dintre banchete.

Audrey, încă ținându-l pe Bobby în poală, se sprijini de bordul mașinii.

— Scuze... mormăi Eve.

— Spuneai că...?

— Am venit cu vaporul până la New York, apoi cu trenul, apoi cu taxiul – la fel ca tine, bănuiesc. Ce contează cum am...? Cum e Wellingford Hall? Vreau să aflu totul despre doamna Smith și Tildy și Robbins și George...

— Au plecat. Toți slujitorii au plecat. Tata a vândut Wellingford Hall. Nu mai este căminul nostru.

Wellingford Hall – vândut? Eve încetini mașina. Avu nevoie de câteva clipe pentru a absorbi teribila veste. Întotdeauna își imaginase că într-o zi, ea și Robbie se vor întoarce în vizită, iar locul avea să fie exact așa cum și-l amintea. Se va așeza în jurul mesei din subsol împreună cu ceilalți servitori și vor sta la taclale despre trecut. Și despre mama.

Vândut.

Casa din Londra nu mai era nici ea, așa că unde avea să locuiască Audrey? *Nu aici. Te rog, nu aici!* Cu gesturi mecanice, Eve reduse viteza urmărind traficul din jur.

— Așa că te-ai hotărât să vii în America? Totuși, tu... adică, e foarte diferit aici. Nu e deloc ca acasă...

— Familia Barrett e singura familie ce mi-a rămas. Mă mut aici, cu Bobby.

Asta nu se poate întâmpla.

— Am scris și le-am spus că sosesc. Nu înțeleg cum de nu m-au așteptat.

Scrisoarea. Eve interceptase o scrisoare de la Audrey cu o lună în urmă. Ridica adesea corespondența doamnei Barrett, ori de câte ori mergea în vizită, pentru că lui Robbie îi plăcea să stea la taifas cu poștașul. Când văzuse adresa expeditorului, Eve strecurase scrisoarea în poșetă. Nici nu se obosise s-o citească înainte de-a o mototoli, aruncând-o mai apoi la coșul de gunoi. Acum își dori s-o fi citit. I-ar fi putut spune lui Audrey să nu vină, i-ar fi putut spune că cei din familia Barrett își vedeau de viață și nu-și doreau să se trezească pe cap cu o mireasă de război pe care n-o întâlneră niciodată.

Sentimentul de panică se mai potoli puțin în timp ce Eve intră în cartierul său, trecând pe lângă șiruri nesfârșite de case identice. Când zărise pentru prima oară comunitatea, i se păruse că arăta foarte americană, cu peluzele verzi și îngrijite și cu gardurile albe, joase. Acum cartierul i se părea sterp și plictisitor. Zona fusese pășune înainte de război, iar străzile încă păreau despuiate, doar ici-colo câte un copac deșirat străduindu-se parcă să crească. Îi trecu prin minte fugitiv imaginea grădinilor luxuriante, îngrijite, de la Wellingford Hall, amintindu-și curcubeul de culori, aleile acoperite cu prundiș, liniștitorul *fâș-fâș* al foarfecilor lui George.

Înainte de război. Înainte ca totul să se schimbe.

Audrey se aplecă în față ca să privească prin parbriz în timp ce intrară cu mașina pe alee.

— Casa asta... arată ca cea pe care Robert urma s-o construiască pentru mine.

Eve nu reuși să răspundă. Își amintea broșurile și schițele casei pe care Robert le trimisese, își amintea neliniștea și nesiguranța lui Audrey. „*Casa pare atât de mică... doar două dormitoare!*”

„*Mai puțin de curățat,*” îi spusese Eve. Eve parcă mașina în șopron și tocmai deschise ușa bucătăriei, când o camionetă cunoscută opri în dreptul casei și claxonă.

Tom. O strigă pe Eve prin geamul deschis al portierei.

— Hei, Audrey!

Eve și Audrey se întoarseră deodată și răspunseră în același timp.

— Da?

Oare era posibil ca lucrurile să se complice mai mult de atât? Eve se îndreptă grăbită spre camioneta unde Tom o aștepta cu brațul sprijinit de marginea geamului.

— Bună, Tom. Cu ce ocazie pe aici?

— Am oprit ca să văd dacă tu și Robbie vreți să veniți cu mine la fermă. Hrănim cu biberonul un miel.

— Mulțumesc, dar avem musafiri, spuse ea, arătând în direcția lor. Poate altă dată...

— Unchiule Tom! Unchiule Tom! strigă Robbie luând-o la fugă de-a lungul aleii. Pot să vin la fermă cu tine?

— Astăzi nu, spuse Eve, apucându-l înaintea ca micuțul să ajungă la camionetă. Avem înghețată, ții minte?

Îl ridică pe Robbie în brațe și dădu să-și ia rămas bun de la Tom, însă acesta nu se uita la ea. Privea fix la Audrey și la fiul acesteia, studiindu-i.

— O veche prietenă din Londra s-a oprit să mă viziteze, spuse Eve îndepărtându-se de el și apropiindu-se de casă. Avem multe de povestit. Noroc, Tom! Pa-pa!

— Da, la revedere.

Nu-și urni camioneta din loc. Încă privea lung la Bobby și Audrey.

Eve se întoarce grăbită spre locul unde parcase mașina și-i zori pe toți să intre în casă. Scoase din congelator câteva pachete de înghețată pe băț și încercă să-i trimită pe băieți în grădină ca să le savureze, însă fiul lui Audrey refuză să plece de lângă mama sa.

— Vrei și tu una? o întrebă pe Audrey. Toată lumea de aici, din America, mănâncă așa ceva când e foarte cald afară. În fiecare dintre ele e zahăr cât rația pentru o lună.

Audrey nu păru s-o audă.

— Așteaptă! Acela era Tom? întrebă ea dintr-odată. Prietenul lui Robert, Tom? Unul dintre „Cei patru faimoși”?

Eve ar fi putut să mintă și să nege, însă piesele vieții ei începeau să-i alunece din mâini ca niște biluțe de sticlă, zadarnic străduindu-se să le apuce. Dădu din cap afirmativ.

— Mi-ar fi plăcut să-l cunosc.

Audrey privi prin fereastra bucătăriei, ca și cum ar fi fost pe punctul de a alerga după el pe stradă, ca să-l oprească. Din ferici-
cure, Tom plecase deja.

— Ultima oară când am primit vești despre el fusese rănit...
undeva în Italia, nu-i așa? întrebă Audrey.

— Da, a supraviețuit totuși.

— Cei patru prieteni... spuse Audrey dusă pe gânduri. Robert,
Louis, Tom și... care era al patrulea?

— Arnie.

— Așa e. Robert a fost atât de îndurerat când a aflat că Arnie
a avut o cădere nervoasă. Obişnuia să-mi povestească întâm-
plări din timpul copilăriei și a perioadei în care făceau sport în
aceeași echipă.

— Baschet, de obicei. E foarte popular aici. Vrei o înghețată
pe băț?

— De unde știa Tom cine sunt? Sau... ție îți vorbea? Te striga
pe tine cu numele meu?

— Ei bine, eu... El...

— Ce se întâmplă, Eve?

Părea confuză, însă Eve realizează că începea să pună laolaltă
lucrurile, înțelegând.

— Te-a strigat Audrey – și tu i-ai răspuns!

Eve nu reuși să tragă în piept suficient aer pentru a răspunde.

— Mi-ai luat locul, nu-i așa? De-asta te aflai la casa familiei
Barrett!

— Ascultă, Audrey...

— Mi-ai luat locul și spui că Harry este fiul lui Robert. Îi spui
Robbie, dar numele lui este Harry.

— Îți pot explica...

— Ba chiar locuiești în casa mea – casa lui Robert!

Eve își lăsa privirea în jos. Nu răspunse.

— Cum ai reușit să-i înșeli pe toți acești oameni, Eve? De ce ai
face un lucru atât de îngrozitor?

Audrey arăta la fel de răvășită ca după atacul unui bombar-
dier V-1.

În cele din urmă, frica Evei explodează într-o izbucnire de mânie.

— Tu nu ai vrut viața asta, Audrey! Erai prea speriată și prea neghioabă pentru a urma calea asta după moartea lui Robert. Ai aruncat-o la gunoi, așa că am luat-o eu! Asta este singura casă pe care fiul meu a cunoscut-o vreodată. N-o să-ți permit să intri cu nonșalanță în ea și să i-o răpești.

— Să i-o răpesc? *Tu* ești cea care ai furat familia fiului *meu*! Bobby are dreptul la sprijinul bunicilor lui. Are dreptul de-a cunoaște familia tatălui său.

— E prea târziu ca să te răzgândești. Acum ei sunt familia mea. Asta este casa mea, casa fiului meu – nu al tău. N-o mai poți lua înapoi.

Evei nu-i păsa de șocul sau supărarea lui Audrey. Era prea târziu pentru ca lucrurile să se mai schimbe.

— Dar nu avem niciun alt loc unde am putea merge! strigă Audrey.

— Nici noi!

Eve se strădui să-și recapete suflul în timp ce se priviră una pe cealaltă în tăcere. Fiii lor urmăreau zăpăciți drama ce se desfășura înaintea ochilor lor măriți de uimire, uitând de înghețata pe băț.

— Ascultă, Audrey. De când ne cunoaștem tu ai avut parte numai de avantaje, iar eu de niciunul. Tu ești Audrey Clarkson – fiica bogată și răsfățată, aristocrata! Te-ai dus la o școală scumpă ca să înveți cum să te măriți cu un soț bogat, așa că sigur îți poți găsi un bărbat în Londra care să vrea să se căsătorească cu mica fiică a bogatului Alfred Clarkson. Un bărbat care ți-ar putea cumpăra o casă de două ori mai mare decât asta – de două ori mai mare decât Wellingford Hall!

Audrey închise ochii ca și cum ar fi încercat să blocheze cuvintele Evei. Apoi se aplecă și își acoperi fața, începând să plângă. Suspine sfâșietoare îi scuturară trupul zvelt. Eve își aminti cum suspinele acestea o înduioșaseră pe când erau copile. Se strecurase pe scări în sus către aripa interzisă a reședinței Wellingford Hall, pentru a-i oferi lui Audrey căpșuni și simpatie. Și prietenie. Însă nu și de data asta. Nu, nu de data asta.